

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

Nr. 147

Kjem ut
4 gonger årleg

Juni 1944

Utgjevar og redaktør:
Prost R. J. Slaattelid
Davik

15. årg.

En vandrers bønn.

O Herre, jeg er meget trett,
o Herre skjenk meg hvile.
Min sjel er trett av megen sorg,
min fot av mange mile.

Min fot har trådt mangt mødig steg
for gleden meg å finne.
Og jeg har sett all jordens prakt,
men gleden ingen sinne.

Jeg ønsker jeg var barn igjen
og så min moder smile.
O Herre, jeg er meget trett,
o Herre, skjenk meg hvile.

Vilhelm Krag.

En lykt for toten.

Ditt ord er en lykt for min fot og et
lys på min sti. (Sal. 119, 105).

Vi er på veg mot evigheten. Men der går to veger til evigheten. Og hvordan skulde vi i denne verdens mørke kunne finne den rette, den som fører til himlen, dersom vi ikke hadde et lys som kunde lyse for oss gjennom mørket? Og det lys vi trenger best, når vi i mørke går på en ukjent veg, det er en lykt. Den ser ikke så storartet ut som et høyt sterkt lysende fyr-tårn. Men den passer nettopp for en vandringsmann til å lyse for hans fot, hvor han skal ta det neste skritt, og så videre skritt for skritt, til han er fremme. — En slik lykt er Guds ord.

Himlen er vårt mål. Det er vel også ditt mål? Men ingen kan komme til himlen i ett sprang. Vi er ikke fremme med det samme vi begynner. Det går skritt for skritt. Og hva der skal møte oss fremover i tiden, det vet ingen av oss. Aldri har hele vegen ligget klart belyst for oss på én gang. Men lar vi Guds ords lykt belyse den del av vegen hvor vi nettopp befinner oss, så skal vi sikkert nå fram. Mange mennesker har gått tilgrunne på livsvegen og nådde ikke himlen, fordi de foraktet Guds simple og enfoldige lykt.

Du har vel også denne lykt? Du har vel en bibel eller et testamente? Din bibel må ikke bare stå i hyllen eller ligge på bordet, men du

må bruke den med bønn om Guds ånds opplysning. Hvilken lykke den vil bringe deg, og hvilken hjelp du skal få på vegen, om du bruker den rett! »Da skulde din fred vord som en flod og din rettferdighet som havets bølger.«

Herre, la meg gjemme ditt ord i mitt hjerte, for at jeg ikke skal synde mot deg.

Søren Dahl.

Hva er fedrelandet?

Det er flekken som din far ryddet.

Det er hytten hvor din mor strevet og bad og elsket fram gutten og jenten sin.

Det er sjøen med lys og sol, med brått og brann — den store rikdomskilde og den store kirkegård, hvor så mange kjære hviler med tareblad under hodet i den våte grav.

Det er fjellet med fonn og fly, med tinn og nut hvor sommersonen glitrer og vinterstormen raser.

Det er sletten, dalen og stranden.

Det er bygdene og byene hvor ættene har bygget, hvor slekt etter slekt har levet sitt liv og kjempet sin kamp.

Dette er fedrelandet med de tusen heimer. Fedrelandet som er vårt dyreste eie på jorden.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Et ord om husandakt.

Det er ting som tyder på at den kristne husandakt likefram holder på å forsvinne blant oss. Jeg tviler på om den kan sies å være alminnelig »skikk« i kristne heimer — fra såkalte verdslige heimer er den jo for lengst forsvunnet.

Hva kan grunnen være til det? Og hva er vi egentlig i ferd med å miste her?

Grunnen tør nok i første rekke være den alminnelige verdsliggjørelse (sekularisering) som er gått over kirke- og kristenliv i det siste 100-år. Karakteristisk for denne åndsstrømning er jo at flere og flere taper syn og sans for kristelige livs- og samfunnsverdier, forakter kristelige »skikker« og nøyer seg med en viss form for religiøsitet uten personlig bekjennelse og innsats. — En annen grunn synes å være at det har bredt seg i utrolige vide kretser en aldeles falsk »åndelighet« som er fremmed for den grunn-innstilling at alt kristenliv og familieliv må bygges på Ordet (en bygger i stedet på opplevelser, egne bekjennelser, offentlige vitnesbyrd og forenings-

deltagelser osv.). For så er en kommet til den antagelse at *husandakt* er nok en pen »skikk«, men ikke avgjort nødvendig.

Og dermed er vi ved hovedgrunnen til at »skikken« forsvinner:

En forstår ikke lenger at det er *Guds klare bud og vilje* at det skal være husandakt i *alle heimer* der far og mor tilhører den kristne kirke. Det er likefrem *syndig utroskap* å forsømme »denne hellige familievane«. Guds bud i denne sak lyder:

»De ord jeg byr deg, skal du gjemme i ditt hjerte, og du skal *imprente dine barn dem, og du skal tale om dem når du sitter i ditt hus.*« 5. Mos. 6, 6—7.

Således institusjonerte Gud husandakt i Israel ved Moses. Og han fornyet dette også med *Luther*, som planmessig hjalp husfedre å få husandakten opp: Luthers katekismus er opprinnelig skrevet for å tjene *husandakten!*

Hva taper vi ved troløst å sløyfe husandakten?

Vi slutter som foreldre å så seden! Vi slutter med Guds våronnarbeid!

Så må vi også være forberedt på at det ikke blir innhøsting!

Vi som kjenner litt til moderne barne- og ungdomsliv, vet at de mest utbredte laster her er: banning, løgn, rått snakk — og på litt eldre årstrin også: drikk, utukt og mange former av usedelighet. Vi vet hvordan de moderne floder av smusslitteratur, filmer og fornøyelser bare oppmuntrer vår ungdom i den lastefulle lei.

Og så kan en far og mor, som har barna sine kjær, men som ikke kan ta dem ut av verden, — forsømme å så den gode sed! La det beste våpen ligge! For *husandakten* er den beste, sikreste og sunneste »vaksinasjon« vi kan få mot »verden«. Den utretter hva forbud, moralprek og skjeneri *aldri* utretter! Husandakten er det Ordets middel hvorved Guds Hellige Ånd overtar ansvaret for våre barns sjeloliv i en ond verden!

Dersom ikke *husandakten* kommer opp igjen og blir hellig vane i *alle gode heimer* — det står jo ingen steder i Bibelen at bare den far og mor som er offentlig bekjennende kristen, skal holde husandakt, så vil etter hvert de tusener *dårlige heimer* komme til å prege folkelivet!

En slik mulighet åpner forferdelige perspektiver for vårt folks framtid. For her lurer en av *avkristningens største farer!* Og ve oss for avkristningens frafall. Den drar bare en eneste ting etter seg: *Guds dom over folk og land.* Og ve oss for den!

Måtte hver far og mor som leser dette, kjenne Guds rop i sjelen for deres familielivs skyld og finne Ordet fram i en god huskikk! Den som her er tro, tross forskjellige vånker, skal høste rik veisignelse for seg og sine. Se derom i 5. Mos. 23, 1—14.

Pastor O. Valen-Sendstad (i N. Misj.tid)

Opplevelser.

Bønnhørelse.

Den svenske prest i Grimsby, A. Abrahamson, gjengir i »Sjömansvännen« følgende opplevelse, som en styrmann har fortalt:

»Vi sjømenn kommer ofte ut for svære strabasser

og titt og ofte med fære for lemmer og liv. Jeg har vært med og drevet hjelpeløst omkring i Nordatlanten tre og et halvt døgn. Vi var på reise fra New York til Norge og fikk et forferdelig uvær, som jeg aldri har sett make til. Da stormen var på det høyeste, sprang rorledningen så skipet mistet styringen. Besetningen gjorde sitt beste, men snart lå skipet med relingen på bakbord side under vann, og brottsjøene slo over oss.

Den tredje dag samledes vi alle i messen, og dødens alvor preget vår samtale. Blant mannskapet var det også en jungmann som var påmønstrert i U.S.A. for turen heim til Norge. De andre kjente ikke noe videre til ham. Han holdt seg mest for seg selv. — Helt uventet viste han sig inne i messen og sa ganske lavt: »Må jeg få lov å be en bønn til vår himmelske far?« En av kameratene vilde til gjøre narr av ham, men det var ikke tid til spøk og spott no. Jungmannen bøyet sine kne og bad en bønn som jeg aldri skal glemme. Han bad for alle ombord, fra kaptein til dekksgutt, bad om at alle måtte bli reddet, men nevnte ikke et ord om seg selv. Da han hadde bedt, var klokken 11,30, stormen raset. Kl. 2 skjedde det forunderlige at storm og uvær la seg, kun dønningene minnet om uværet.

Vi stod no alle på kommandobroen og speidet etter hjelp. Radioen var blitt ubrukelig etter det siste S.O.S., men tredjestyrmann fikk ordre om å sende en rakett til værs. Han hvisket til meg: »Vi har kun tre raketter tilbake.« Da var det som en usynlig makt sa: »Gi ordre til å sende nok en rakett til værs.« Tross innvendinger ble det gjort, og noen minutter etter roptes det: »Lys om styrbord«, og litt etter sa vi et skip med to topplanterner styre mot oss. Våre hjerter jublet av glede. Gud hadde hørt bønnen.

Det var en rutebåt på U. S. A. som kom oss til hjelp. Kapteinen der ombord fortalte senere: »Det var et Guds under at dere blev reddet. Vi søkte etter dere i to døgn med fjorten mils fart, men oppgav til slutt håpet om å kunne hjelpe. Vi hadde holdt skibråd og besluttet å fortsette vår avbrutte reise. Men da jeg kom opp på kommandobroen for å gi rormannen den nye kurs, så vi den siste rakett som ble sendt til værs. Ja, det var et Guds under.«

En natt med Kristus.

Jeg var 14 år og yngste mann på et seilskip som min far var fører av. Vi kom fra Savannah og skulde anløpe en havn på Sørlandet i mars måned.

Det ble storm og motvind i Nordsjøen i ukevis. Skipet tok grunnbrott på Døggerbank og kunde knapt holdes lens ved pumpene, som gikk dag og natt. Det var alvorlige dager og uker med »livet i hendene«, overisning og vanskeligheter på mange måter, men ingen av besetningen beklaget seg. Vi måtte til slutt bære av for en skotsk nødhavn, og da vi fikk et fyr i sikte midnatt, ble skipet lagt til vinden for å vente daggy.

Ved 2-tiden ble jeg slått overbord. Jeg kunde ikke svømme. Uten flytemidler syntes redning ikke mulig. Min far ropte ned i det opprørte hav: »Tror du at du blir frelst?«, hvortil jeg svarte: »Ja, far, hils mor.« Det var etter min mening avskjed fra mor og livet. Så hørte jeg et plask i vannet og forstod at man satte

ut båt. Da gav jeg — når jeg var oppe på en bølgetopp — tilkjenne hvor jeg var. Ved et under strøk båten, hvis besetning intet kunde se, i mørket like ved meg, så jeg kunde legge armen over båtesingen og var reddet. Da hadde jeg ligget i vannet i sterk kulde uten flytemidler i henved en halv time. Hvilke tanker en sådan stund gir, kan kun den forstå som har erfart noe lignende. Jeg fikk nåde til å tro på korset, og at jeg skulde komme heim over stjernene som tindret over meg i den mørke natt.

Jeg har senere i livet funnet at det blir ikke lettere å gjøre seg fortrolig med døden etter hvert som årene går. Men Gud vil hjelpe i alle vanskeligheter.

T. Salvosen (i Krist. Ukeblad)

Våre døde.

21. nov.: Anne Hansdtr. Førde, kona til Anders S. Førde, f. 1870 på Myklebust.
 20. februar: Simianne Hansdtr. Vik, kårenkje, f. 1853.
 27. februar: Henrik Olsson Ahmenning, e. kårman, f. 1861.
 15. mars: Marta Knutsdtr. Elde, ug. tenar, f. 1863.
 19. mars: Sigrid Jonsdtr. Berle, kårenkje, f. 1850.
 19. mars: Kristianne Martinusdtr. Lefdal, kona til Hans J. Lefdal, f. 1868.
 18. april: Maria Sigmundsdr. Myrvang, f. 1944.
 20. april: Ragnhild Samsonsdr. Etterdal, kona til Hans L. Etterdal, f. 1858.
 20. april: Jørgen Kristensson Myklebust, ug. gbr., f. 1903.
 16. mai: Oskar Ingebrigtsson Orheim, Maurstad, e. gbr., f. 1889.

*Forbarm deg over oss, o Jesu,
 giv oss din fred, o Herre Jesu.*

Notisar.

Døypte: 27. febr. Kristian Johan, f. 23. des. av I. Johan Kristiansson Daviknes og k. Borghild Johansdtr. (f. Birkeland). — 5. mars Albert Valdemar, f. 4. des. av f. Alf Jonsson Fløtre og k. Asbjørg Albertsdtr. (f. Bakke). — S. d. Ove Paul f. 2. jan. av f. Martin Pedersson Kolset og k. Jorunn Olufsdtr. (f. Leirgulen). — S. d. Lillian Jorunn, f. 7. des. av f. Oskar Olaiisson Risøy og k. Sylvia Johansdtr. (f. Vågeskar). — 12. mars: Åse Johanna f. 19. des. av f. Olav Kristensson Leite og k. Pernille Johansdtr. (f. Kjøllesdal). — 26. mars Rigmor Petra, f. 1. des. av f. Birger Olsson Oldeide og k. Alma Pedersdtr. (f. Herland). — 2. april: Inge Harry, f. 10. okt. av f. Arthur Iversson Viken og k. Agnes Olaidtr. (f. Risøy). — S. d. Albert f. 28. des. av f. Alf Albertsson Solibakke og k. Margarete Sivertsdtr. (f. Stokkeveg). — 6. april Ragna Aud f. 22. febr. av f. Sigvald Johansson Fredheim og k. Karoline Rasmusdtr. (f. Ommedal). — S. d. Sigurd f. 6. mars av f. Henrik Martinsson Kolset og k. Kristine Rasmusdtr. (f. Olsbø). — S. d. Helga Randi f. 21. jan. av f. Torvald Rasmusson Vingelven og k. Karla (f. Hansen). — 7. april Arvid Johannes f. 12. febr. av f. Peder Myrvang og k. Elise Jensdtr. (f. Gangsøy). — S. d. Maria Kristine f. 3. febr. av f.

Sigmund Alfredsson Myrvang og k. Anna Andreasdtr. (f. Årset). — 10. april Kari Marie f. 9. jan. av f. Kolbjørn Martinsson Sigdestad og k. Karoline Hansdtr. (f. Bruvoll). — S. d. Mary Irene f. 13. jan. av f. Toralf Ivarsson Lepsøe og k. Johanne Johansdtr. (f. Førde). — 30. april Ragnhild Kristin, f. 27. nov. av f. Alf Rosenlund og k. Nina Kristensdtr. (f. Frimannslund). — S. d. Anne Brit f. 16. mars av f. Birger Andersson Seime og k. Karen Andersdtr. (f. Drageset). — 14. mai Arvid Kåre, f. 7. mars av f. Edvard Andersson Flølo og k. Anna Kristensdtr. (f. Kongshaug). — S. d. Jorunn Inger f. 28. mars av f. Ingolv Larsson Vambeset og k. Johanne Andreasdtr. (f. Fonn). — S. d. Arvid Bjarne f. 10. febr. av f. Sigvald Antonsson Lillehaug og k. Lidveig Birgersdtr. (f. Rylandsholm). — 21. mai Joar Kåre f. 5. jan. av f. Olav Jonasson Eikås og k. Jorunn Johansdtr. (f. Kjøllesdal). — S. d. Harald Valdemar f. 3. april av f. Ulrik Ulriksson Liset og k. Anna Matiasson (f. Eikås).

Ektevigde: 9. mai Kåre Jonsson Visnes og Gunnvor Sakariasdtr. Dybedal. — 17. mai Ananias Larsson Risøy og Margit Ellingsdtr. Grindøy. — 24. mai Anders Andreasson Vik og Olga Larsdtr. Midthjell. — 25. mai Knut Kristensson Bortne og Emma Gullaksdtr. Førde, Bremanger.

For 100 år sidan. Vigde: 1. juli 1844 handelsmann Ole Schmidt og jomfru Thora Andrea Frimann. — 7. juli Hans Gjertsen Riisøen, 24 år, og Marte Larsdtr. Riisøen, 24 år. — S. d. Ole Augustinussen Strømmen, 22 år, og Christi Sachariasdtr. Øen, 23 år. — S. d. Anton Pedersson Lillehaug, 25 år, og Brite Isaksdtr. Berle, 24 år. — S. d. enkemann Jørgen Monsen Berle, 31 år, og Anne Pedersdtr. Henøen, 28 år. — Døde: 5. juli Lars Johnsen Endal, 67 år. 11. sept. gårdmann Johannes Lassenes Indre Davig, 30 år. — 14. sept. gårdmannskone Kari Jacobsdtr. Blaalid, 50 år. — 9. aug. gårdmann Simon Hansen Gjesdal, 80 år. — 11. juli gårdmann Ole Olsen Berle Odegaard, 40 år. »Omkom paa Søn.» — 16. sept. gårdmann Lars Olsen Ervig, 77 år. — 14. sept. gårdmann Jørgen Simonsen Røxnæs, 70 år.

Åremålsdagar: 90 år: 6. aug. Didrik R. Hessevik. — 80 år: 23. aug. Peder M. Sigdestad. 25. sept. Abel S. Oisbø. — 60 år: 8. aug. Albert O. Strømmen. 7. sept. Martines L. Endal. 23. sept. Lars D. Risøy. — 50 år: 4. juli Paul P. Haudal. 20. juli Peder A. Åse. 31. juli Tollef M. Førde. 9. sept. Ludvig P. Husevåg. 25. sept. Ingebrigt L. Maurstad.

Basarar: Alfot 25. mars til Indremisjonen 529 kr. — Davik 11. april til Sjømannsmisjonen kr. 623.85.

På Davik og Kjøllesdal kyrkjegardar har Davik soknekassee tidlegare betalt for gravning. Dette er no av ordforaren brigda såleis at dei som har med gravferda å gjera, sjølve må kosta gravinga. Det er slik i Rugsund sokn. På kyrkjegarden i Davik må da gravlaget syta for gravinga, eller vedkomande kan leiga gravaren, Henrik Daviknes, til å utføra arbeidet mot vanleg betaling.

Kvittering for kontingent: Jakob Heggedal, B. Berge, Andreas Vik, Simon J. Bakke 4 kr. — Lars Midthjell, Kristine Myklebust, Rndreas Åsø, Johs.

Sunde, Olai Risøy, Peder Etterdal, Rasmus O. Myklebust, Ole H. Myklebust, Mons Myklebust, M. Dombestein (Myken), Martin Haslerud, Marie Berge, Simon Øverland, Rasmus J. Nave, Dorteia Rødhjelle, Ingeborg Berle, M. Ødegård, Nils Nyborg, Samuline Hestevik, Didrik Hessevik, Anton Liset, Elias Skarstein 3 kr. — Ruth Storøy, fru Lønseth, Alvine Føleide, Kaia Indredavik, Hans Daviknes, Hans Henøen, M. P. Sigdestad, Johan Frimannslund, Alfred Myrvang, A. H., Johan Hundeide, Ulrik Liset, Kristen Ytrehaug, Adolf Skarstein, Steffen Lofnes, Søren Lofnes, Hellfred Olsbø, Peder P. Olsbø, M. Frimannslund, Lars P. Olsbø, Karl B. Åsebø, Jenny Johnsen, Elise Torheim, Olaus Lofnes, Anna P. Sylte 5 kr. — Oline Mettenes, R. P. Daviknes, Karoline Kreken, Johanne K. Leirgulen, Martina Bortne, Anders Daviknes, Kristen Berglund, Kristen P. Ravnefjell kr. 2.50. — L. P. Leidal 9 kr. — Ola Nybø, A. O. Verdal, R. Heggen, Oskar Risøy, P. H. Endal, Anna Furnes, Amalie Ytrehaug, Synneve Myrvang, Jens Øvrebø, Ane Bøen, Martinus O. Vik, Matias A. Eikås 2 kr. — Ola T. Torheim 10 kr. — Albert Øvrebø, Sofie Odland kr. 1.50. — Mons Sigdestad 6 kr. — *Tilsaman 279 kr.*
Hjarteleg takk til alle.

Gudstenester:

4. s. etter treeining,	2. juli:	Rugsund.
5.	—»—	9. » : Davik.
6.	—»—	16. » : Kjølsdal.
7.	—»—	23. » : Ålfot.
8.	—»—	30. » : Rugsund.
9.	—»—	6. aug: Davik.
10.	—»—	13. » : Totland.
11.	—»—	20. » : Ålfot.
12.	—»—	27. » : Rugsund.
13.	—»—	3. sept.: Davik.
14.	—»—	10. » : Rugsund.
15.	—»—	17. » : Totland.
16.	—»—	24. » : Ålfot.
17.	—»—	1. okt.: Kjølsdal.

Dei tre fyrste sundagane i september skal det vera konfirmasjon. — 16. juli vert det jordfesting i Kjølsdal for dei døde som enno ikkje er jordfesta.

Rekneskap for Kyrkjebladet 1943.

Inntekt:	
Overført frå rekneskap 1942	Kr. 1 204.02
Bladpengar i 1943	» 382.00
Renter i banken 1943	» 21.76
	Kr. 1 607.78
Utlegg:	
Prenting ekspedering, porto	Kr. 218.26
Å overføre til neste rekneskap	Kr. 1 389.52

Soga um Saul frå Tarsus.

(Framhald).

I dette usunne og venteleg sollause romet levde Paulus i to år, og der skreiv han fire av bøkene i Bibelen, breva til filippiarane, kolossarane, Filemon og det rundskriv til kyrkjene i provinsen Asia, som vi

kallar Efesarbrevet. Filippiarane var dei kjæraste borna hans. I Kolossæ hadde han aldri vore. I Efesarbrevet gav han sitt tilskot til læra om kyrkja; nettopp i Asia heldt den på og utvikla seg, forare enn andre stader. Filemonbrevet gjev oss ein liten glytt inn i livet i bustaden åt Paulus, for det fortel den vakre saga om den rømde tjuven, Onesimus, den unge trælen som hadde stole frå den snilde herren sin og hadde gøymt seg i Rom, og om korleis Paulus førde han til Jesus og så sende han attende til den kristne Filemon for å finna tilgjeving og kjærleg hjelp.

XXVII.

Tilslutt kom saka for retten, og gamle tradisjonar fortel koss det vidare gjekk og koss enden vart. Paulus vart frikjend, og det ser ut til at han fyrst drog til Kolossæ for å vitja Filemon som han hadde lova, dernest til Korint og Filippi og så til Efesus, der han stana ei heil stund. Derifrå for han til Spania, der han var ei tid, og kom så attende til Efesus. Der var kome opp nokre vanskar som seinare vart til dei ranglærene som vi kjenner i det 2. hundradåret, og Paulus innsette Timoteus til å styra kyrkjelyden der. Av same grunn sette han Titus til å føra tilsyn med dei kristne på Kreta, og han var om vinteren i Nikopolis i Grekland, då det siste kallet kom. 19. juli i året 65 braut den store eldebranden ut i Rom og øydela halve byen. Folket gav keisaren skulda, og han skulda på kyrkja, og den fyrste store forfylginga byrja. Store mengder laut lida døden. Mange vart krossfeste; andre vart sydde inn i skinn av ville dyr og rivne i hel av hundar. Sume vart pakka inn i tøy som var oversmurt med bek, og bundne fast til pålar i dei keiserlige hagane; så vart det sett eld på dei så dei lyste som faklar, medan hoffet heldt fest. Det var meir avvekslande og interessant enn dei forfylgjingar av same slag som i våre dagar har vore drivne i Russland av dei gudlause dei, men desse har jo drepe mange fleire enn Nero.

Ein meinar at Paulus skunda seg frå Nikopolis til Rom, og at han tok vegen over Troas, der han vart arrestert i huset til Carpus. Det vilde forklåra det faktum at han der la att verdfulle bøker og papir og ei kåpe som han hadde sårt bruk for. Venteleg vart han førd gjennom Efesus. No då enden verkeleg var kome, var der inga rørande farveltaking, slik som den gongen mange år tidlegare. Paulus kjende seg så åleine. Demas reiste ifrå han, Kreskeus og Titus var ute på misjonsferd, Trofimius vart sjuk, Erastus vart att i heimstaden sin, Korint. då dei kom dit. Tychikus måtte sendast til Efesus med viktige brev. Berre Lukas var hjå han då han for siste gongen kom til Rom. Leidarane for dei romerske kristne var svært varsame. Paulus leid sterkt under einsemda. Dag etter dag sat han åleine i fengslet. Ein ven frå Efesus kom og såg til han sume tider, og Paulus var djupt takksam for det. Saka hans kom snart føre. Det som han seier om den er forferdeleg trist. Han seier at ingen var han til hjelp.

(Forts.)